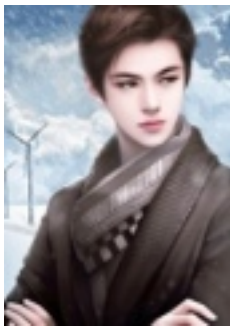

Tôi Và Bạn Trai Cũ Cối Áo Ngủ

Contents

Tôi Và Bạn Trai Cũ Cối Áo Ngủ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12

Tôi Và Bạn Trai Cũ Cối Áo Ngủ

Giới thiệu

Số chương: 3 chươngEdit: VThể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Gu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-va-ban-trai-cu-coi-ao-ngu>

1. Chương 1

1.

“Cho qua! Cho qua với! Ngại quá, cho tôi qua một chút!”

Mới sáng sớm, trong thang máy đông nghịt người đã vang lên một giọng nói nôn nóng.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng chen từ trong thang máy ra, chau mày, trên chóp mũi còn đọng mồ hôi li ti.

“Đinh ——”

Thang máy lại một lần nữa khép lại.

Cổ Kiều thấy xung quanh vắng lặng, cũng mặc kệ không cần biết mình đã đi lung tung lên tầng nào, nhanh chân chạy về phía WC.

Sáng nay hắn ăn một cái sandwich không biết đã để trong tủ lạnh bao lâu, không ngờ lại bị hỏng, giờ liền bị tiêu chảy.

Đứng trong thang máy hắn nhìn không nổi, thấy thang máy vừa dừng lại đã vội lao nhanh tới, chuẩn bị giải quyết nhu cầu sinh lý của bản thân.

Cũng may bố cục các tầng trong tòa nhà này đều giống nhau, khu vực của nhân viên có thể có sự khác biệt rất nhỏ, nhưng vị trí WC thì giống nhau như đúc.

Cố Kiều ôm bụng vào WC, một chân đá văng cửa phòng, vọt vào trong nhanh như gió.

Lũ tràn bờ đê.

Cả thể xác và tinh thần của Cố Kiều đều được thỏa mái.

Chờ đến khi Cố Kiều định đứng dậy, hắn lại phát hiện ra một vấn đề xấu hổ mười phần.

Gian phòng này... không ngờ lại không có giấy vệ sinh!!!

Mẹ nó!!!

Cố Kiều bơ phờ trong gió.

Phải làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, Cố Kiều đột nhiên nghe thấy bên gian cách vách vang lên tiếng xả nước, trong lòng hắn vui vẻ, nhìn không được gõ gõ tấm vách ngăn giữa hai gian.

“Vị đồng nghiệp này, tôi vội quá, quên không mang giấy, không biết anh có thừa giấy không, chia cho tôi một ít?”

Ai ngờ gian bên kia bỗng vang lên một tiếng bịch, như có thứ gì bị rơi xuống mặt đất, ngay sau đó mọi thứ lại yên tĩnh trở lại.

“Đồng nghiệp? Bạn ơi? Anh bạn nhỏ?”

Gian bên kia vẫn lặng im không một tiếng động.

Tình huống gì vậy?

Cố Kiều buồn bực.

“À này...”

Cố Kiều đang định nói, nếu khó xử quá thì thôi, hắn không thiếu chút giấy này, cùng lắm là gọi điện thoại nhờ đồng nghiệp trong công ty mang đến là được.

Ai ngờ Cố Kiều còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy một tiếng hừ lạnh vang lên từ tấm vách ngăn bên kia.

Có người đang nghiêng răng nghiêng lợi: “Đáng đời anh!”

Chợt nghe thấy giọng nói này, Cố Kiều nhìn không được liền cả kinh, một tiếng “ĐM” buột miệng thốt lên.

“Bạn trai cũ!”

2.

Lần gặp lại “cực kì đặc biệt” này, có lẽ cả hai đều không hề ngờ tới.

Xa nhau ba năm, hai người gặp lại trong WC.

Còn là trong tình huống Cố Kiều đi ị quên không mang giấy.

Mẹ nó, chuyện này mất mặt chết đi được.

Chuyện này, Cố Kiều không nói tiếng nào, nhưng là bạn trai cũ của hắn, Bạch Phàn tiên sinh hiển nhiên không định buông tha cho hắn dễ dàng như vậy.

“Thật đúng là trời xanh có mắt, chắc chắn năm đó lời nguyện rửa của tôi có hiệu lực rồi, tuy tôi muốn một chút, nhưng đúng là đã giải được mối hận trong lòng tôi.”

Bạch Phàn phần khích đến mức hận không thể ra ngoài nổ pháo.

“Cố Kiều ơi là Cố Kiều, năm đó khi anh đá tôi, có từng nghĩ tới một ngày hôm nay không. Đây đều là báo ứng cả thôi, tên cặn bã như anh, hôm nay cuối cùng cũng rơi vào tay tôi.”

“Em mau cút đi.” Cố Kiều tức giận, “Ông đây không muốn nghe em lời mấy cái chuyện cũ rích đó ra kể trong WC.”

Bạch Phàn đáp: “Được thôi, tôi cút đi đây, anh chờ một mình ở đây tới thiên hoang địa lão đi, tôi tuyệt đối...”

Bạch Phàn đột nhiên im bặt lại.

Bởi cậu phát hiện cậu cũng không mang theo giấy.

Cố Kiều đợi một lúc, phát hiện Bạch Phàn gian bên cạnh không chỉ không đi mà ngay cả một chút động tĩnh cũng không thấy có.

Hắn nghĩ làm gì còn chuyện gì khác nữa, đoán được ngay gian bên cạnh cũng không còn giấy vệ sinh.

Lần này đến lượt Cố Kiều vui vẻ, châm chọc đối phương ngay tức khắc.

“Chắc chắc, đúng là thiên địa luân hồi, Bạch Phàn à, làm người vẫn không nên quá độc miệng đâu.”

Nhưng châm chọc thì châm chọc, chuyện này vẫn cần phải giải quyết.

Cố Kiều nói: “Anh bảo này Bạch Phàn, em mau gọi điện thoại báo đồng nghiệp của em mang giấy tới đây đi.”

Bạch Phàn buồn bực: “Tôi mới từ nước ngoài về, không quen đồng nghiệp nào cả.”

Thực ra Bạch Phàn cũng không phải là không quen đồng nghiệp nào, nhưng thân phận của cậu đặc thù, lại rất quan trọng thể diện, ngại không muốn để người ta biết chuyện mình đi ị lại không có giấy vệ sinh.

Cố Kiều có hơi cặn lời: “Vậy em có biết đây là tầng bao nhiêu không?”

Chuyện này thì Bạch Phàn lại biết: “Tầng mười tám.”

Cố Kiều ần ần màn hình di động vài cái, gửi tin nhắn cầu cứu cho một người bạn đồng nghiệp có quan hệ cực tốt.

Một lát sau, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng người gọi hắn.

Cố Kiều nhanh mồm đáp ngay: “Tôi ở đây, trong gian thứ hai.”

Tiếng bước chân gần hơn, rất nhanh, hai gói giấy được truyền qua khe hở bên dưới cửa, Cố Kiều thò tay nhận lấy: “Cảm ơn nhé.”

Tiểu Trương cười một tiếng: “Mông anh thì to được đến cỡ nào chứ, còn đòi tận hai gói giấy ăn, được rồi, anh mau lên, em chờ anh ở ngoài.”

Bạch Phàn gian bên không lên tiếng, Cố Kiều biết cậu trọng thể diện, liền báo đồng nghiệp cứ đi trước đi.

Chờ một lúc sau, đến khi bước chân của Tiểu Trương đã không còn nghe thấy nữa, Bạch Phàn mới vội mở miệng: “Mau đưa giấy cho tôi đi.”

Cố Kiều đáp: “Gọi chồng đã.”

Bạch Phàn: “... Anh có bệnh à.”

Cố Kiều thưởng thức giấy trong tay: “Có gọi không?”

“... Cút!”

Cố Kiều cố tình bóp cho gói giấy kêu xột xoạt, “Mau gọi chồng, bằng không anh chạy lấy người đấy.”

“... Để tôi nhắc nhở anh một chút, chúng ta đã chia tay ba năm rồi.”

“Đúng vậy, anh vẫn nhớ kĩ mà.”

“Hơn nữa còn là anh đá tôi.”

“Không sai, lúc ấy em khóc tới rồi tỉnh rồi mù.”

“... Anh còn bảo tôi cút.”

“Cũng đâu có sao, bây giờ em gọi một tiếng, anh sẽ không cút.”

“... Tôi fuck anh!” Bạch Phàn bị Cố Kiều chọc tức tới mức xuất huyết não.

Cố Kiều ho khan một tiếng: “Rốt cuộc em có gọi hay không đây?”

Bạch Phàn vẫn chỉ một chữ kia: “Cút!”

“Được, có cốt khí.” Cố Kiều đáp, “Anh đây đi trước, em cứ từ từ ở lại đây nhé.”

Bạch Phàn không lên tiếng, rất trầm ổn.

Cố Kiều ấn nút xả nước.

Bạch Phàn vẫn trầm ổn.

Cố Kiều kéo quần mở cửa.

Bạch Phàn vẫn trầm ổn.

Tiếng bước chân của Cố Kiều đã dần đi xa.

Bạch Phàn... mất kiên nhẫn rồi.

“Tôi gọi! Tôi gọi! Anh đưa giấy cho tôi!” Bạch Phàn đã phát điên.

Cố Kiều quay lại ngay: “Mau lên, anh còn phải đi làm nữa.”

Bạch Phàn nhỏ giọng gọi một tiếng: “... Chồng.”

Cố Kiều ngoáy ngoáy tai: “Anh cứ tưởng có tiếng muỗi ở đâu kêu cơ, gọi nhỏ tiếng quá rồi.”

Bạch Phàn cam chịu: “Chồng ơi!”

Tai cậu đã đỏ bừng, thậm chí màu đỏ còn lan tới tận cổ.

“Aiz.” Cố Kiều bên ngoài lên tiếng, truyền gói giấy vào, rồi biến ngay lập tức.

Nếu không đi ngay, chờ thêm chút nữa, rất có khả năng hắn sẽ bị Bạch Phàn đã ra khỏi WC đánh cho nhập viện, dù sao trước đây Bạch Phàn cũng là cao thủ nhu đạo.

Quả nhiên, Bạch Phàn vừa mới kéo quần lên đã không thể chờ thêm mà lao từ trong WC ra, kết quả bên ngoài đã không còn một bóng người.

Bạch Phàn nghiêng răng nghiêng lợi đang muốn tấn cho Cố Kiều một trận ai ngờ lại không biết đối phương là người của công ty nào.

Cậu đi từ trong WC ra, đúng lúc lại gặp được thư kí Vương.

“Bạch tổng.” Thư kí Vương ôm tài liệu trong lòng, nhìn thấy Bạch Phàn liền dừng bước, gật đầu hỏi thăm, “Cuộc họp lúc mười giờ hôm nay đã được chuẩn bị sẵn sàng, tài liệu liên quan cũng đã được đặt trên bàn của ngài, mong ngài hãy làm quen một chút.”

Bạch Phàn lãnh đạm gật đầu, vốn định tránh ra ngay, lại nhịn không được phải nói: “Anh giúp tôi tra một chút, trong tòa nhà này, có một nhân viên tên là Cố Kiều là nhân viên của công ty nào? Năm nay hai mươi lăm tuổi, sinh nhật vào tháng năm.”

“Vâng.”

Bạch Phàn nghĩ nghĩ, lại không tình nguyện bổ sung thêm một câu: “Rất đẹp trai.”

Thư kí Vương hiềm có lúc lại nói đùa: “Còn đẹp trai hơn cả ngài sao?”

Bạch Phàn: “... Phải.”

3.

Cố Kiều bước về chỗ ngồi.

Khi hần về chỗ, Tiểu Trương ngồi cạnh liền nhìn chăm chăm mông hần một lúc lâu.

“Nhìn cái gì đấy?” Tâm tình Cố Kiều không tệ.

“Em nhìn xem anh có bị bệnh trĩ không, ngồi trong WC lâu đến mức đấy.”

Cố Kiều gơ ngón giữa.

Tiểu Trương thò đầu qua: “Sao thế anh Kiều, hôm nay tâm tình tốt vậy cơ à?”

Cố Kiều trả lời: “Vừa mới gặp mặt người yêu cũ.”

“Ồ.” Tiểu Trương kinh ngạc kêu lên, “Vậy anh vui vẻ như vậy, chẳng phải là người yêu cũ của anh thăm rồi hay sao.”

“Thăm không kể đâu cho hết.” Cố Kiều nói, “Anh đúng là đang rất vui.”

“Muốn quay đầu ăn cỏ cũ?”

“Có hấp dẫn không?”

Tiểu Trương nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp trai của Cố Kiều, gật đầu thật mạnh: “Hấp dẫn lắm.”

Mười giờ, tất cả các đồng nghiệp trong tổ sáng tạo đều phải đến phòng quảng cáo để dự cuộc họp, Cố Kiều thân là tổ trưởng, đương nhiên phải tới trước, hần cầm theo máy tính, vừa mới đi được hai bước, lại đột nhiên vỗ đầu một cái.

Tổng giám bộ phận quảng cáo vừa mới từ nước ngoài về trong truyền thuyết không phải là Bạch Phàn đấy chứ!

Mới này còn đang sầu đời vì không có được cách liên hệ với đối phương, không ngờ chỉ một lát sau Bạch Phàn đã tự chui vào trong tay mình rồi.

Cố Kiều lướt diễn đàn công tác, quả nhiên tìm được WeChat của Bạch Phàn, lập tức gửi một yêu cầu xin làm bạn tốt qua.

Đối phương từ chối lời mời làm bạn tốt của ngài.

Cố Kiều lại gửi lại lần nữa, lần này hần viết trên phần ghi chú: Anh có bản ghi âm em gọi chồng.

Nhận được tin nhắn này, tay Bạch Phàn run lên, suýt chút nữa đã ném văng điện thoại di động.

Thư kí Vương đã nói cho cậu biết Cố Kiều cũng là nhân viên trong công ty này, nhưng cậu không ngờ rằng nhanh như vậy đối phương đã tìm tới cửa rồi.

Cậu đồng ý lời mời bạn tốt của đối phương, Cố Kiều lập tức gửi một bản ghi âm tới.

“ ‘... Chồng.’ ”

‘Anh cứ tưởng có tiếng muỗi ở đâu kêu cơ, gọi nhỏ tiếng quá rồi.’

‘Chồng ơi!’ ”

Trong bản ghi âm có giọng mình gọi Cố Kiều là chồng, cảm giác không giống lúc Bạch Phàn tự mình gọi chồng lúc ấy lắm.

Nếu nói lúc đó Bạch Phàn vừa tức vừa thẹn thì bây giờ Bạch Phàn đúng là đã cảm thấy thẹn tới tận ngón chân rồi.

Cậu tức giận gõ chữ mắng Cố Kiều: “Vô sỉ!”

Cố Kiều đáp lại cậu: “Ha ha, chờ chút nữa gặp trong cuộc họp.”

Bạch Phàn: “... Gặp cái đầu anh ấy, ông đây không mở họp!”

Nói là không mở cuộc họp, hiển nhiên chỉ là lời nói trong lúc tức giận của Bạch Phàn mà thôi.

Mười giờ vừa tới, cậu vẫn xuất hiện đúng giờ trong phòng họp.

Thấy Bạch Phàn bước vào, Cố Kiều đi đầu vỗ tay bốp bốp.

Cực kì nể mặt.

Bạch Phàn ngồi ghế chủ tọa, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, bỏ qua Cố Kiều, không thèm nhìn hấn.

Cố Kiều cũng không giận, ngồi đối diện cậu chống cằm, cười tủm tỉm nhìn cậu.

Hấn ngay cả chớp cũng không thèm chớp mắt, nhìn chăm chăm về phía Bạch Phàn, rất nhanh, hấn phát hiện vành tai Bạch Phàn đã hơi hồng hồng lên.

“Các vị.” Bạch Phàn nói, “Tôi là tổng giám mới nhậm chức ở bộ phận quảng cáo, tên tôi là Bạch Phàn, sau này tôi sẽ dẫn dắt các vị đồng nghiệp ở bộ phận quảng cáo và tổ sáng tạo cùng nhau hợp tác, nhưng trước đó, đầu tiên chúng ta...”

Lời tiếp đó Bạch Phàn nói, Cố Kiều đã không còn nghe thấy nữa.

Lúc này Cố Kiều gần như đã chìm trong hồi ức.

Hấn nhìn Bạch Phàn trầm ổn tự tin kia, lại có phần không thể liên hệ nổi đối phương với cậu trai đã khóc sướt mướt khi chia tay vào ba năm trước kia.

Cố Kiều nhìn di động đặt bên cạnh, thò tay cầm lên, nhấn tin WeChat cho Bạch Phàn.

“Tối thứ bảy này cùng nhau ăn bữa cơm đi.”

Bạch Phàn đang nói bỗng lại im lặng.

Ngay sau đó, một tin nhắn khác bắn tới.

“Nhà hàng Tây Uyển, không tới đánh mông em.”

Mọi người ồ lên một trận, làm cho Cố Kiều đang cúi đầu gửi tin nhắn cũng không nhận được phải ngẩng đầu lên.

Hóa ra Bạch Phàn đang kết nối di động với máy chiếu qua Bluetooth, lúc này toàn bộ tin nhắn Cố Kiều gửi tới trong điện thoại đều đã bị hiện lên trên hết, nội dung đã đủ đáng sợ, nhưng càng đáng sợ hơn chính là cái tên mà Bạch Phàn đặt cho người này.

Tên heo đã đá mình.

Cố Kiều:...

Bạch Phàn:...

Mọi người:...

Bạch Phàn quăng ánh mắt ngập tràn sát khí về phía Cố Kiều: Anh cứ chờ đấy cho tôi.

Cố Kiều quăng ánh mắt vô tội tới: Cũng đâu phải là do anh làm lộ ra đâu.

Mọi người đang hóng hớt mười phần: Biết nhiều quá có thể nào sẽ bị giết người diệt khẩu hay không đây.

Mãi cho đến tận thứ bảy, Bạch Phàn vẫn lửa giận khó tiêu.

Từ hôm cuộc họp kia kết thúc, cả công ty đều đã trộm buồn đưa lê về chuyện của cậu.

Cậu thậm chí còn được sắp trên an ủi, rót cho Bạch Phàn vài chén trà Tây Hồ Long Tỉnh — giúp tiêu hỏa.

Bạch Phàm thậm chí còn đã nghĩ kĩ sẽ đối phó với Cố Kiều thế nào khi nhìn thấy hắn.

Cậu nhất định phải đánh cho Cố Kiều rằng rơi đầy đất, mặt mũi bầm dập, mới có thể giải được mối hận trong lòng!

Nhưng chờ tới khi cậu đã thật sự tới nhà hàng Tây Uyển rồi, Bạch Phàm lại không nhìn được mà cảm thấy khẩn trương.

Cậu cũng không hiểu bản thân đang khẩn trương gì nữa, tóm lại trong chốc lát cậu hết chỉnh lại nếp nhăn trên áo sơ mi, lại uống ngụm nước, rồi không nhìn được lại liếc đồng hồ.

Bỗng, cậu cảm giác có người đang nhích lại từ sau lưng, không đợi cậu kịp quay đầu lại, đã thò tay ôm cậu vào trong lòng.

Cố Kiều dụi mặt vào cổ cậu, hít một hơi: “Vẫn còn nhớ rõ anh thích loại nước hoa nào.”

Bạch Phàm không nghe thấy lời này còn đỡ, vừa nghe xong lập tức một bụng liền ngập tràn lửa giận.

Chiều nay cậu ở nhà chọn lựa hơn một tiếng, cuối cùng vẫn ma xui quỷ khiến xịt nước hoa này lên người, cũng không biết có phải là do bị tẩu hỏa nhập ma hay không nữa.

Nhưng bộ dáng được tiện nghi còn khoe khoang lúc này của Cố Kiều, thật sự rất đáng giận!

Ánh mắt Bạch Phàm đông cứng lại, tay phải thò tới chỗ cổ tay Cố Kiều, túm được tay phải của hắn liền định quăng người hắn qua vai.

Ai ngờ Cố Kiều đang chôn mặt mình nơi hõm vai Bạch Phàm lại thấp giọng nói một câu: “Anh rất nhớ em.”

Một bụng lửa giận của Bạch Phàm tức khắc “xì xì xì” bị dập tắt toàn bộ, không còn một chút lửa giận nào nữa.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

4.

Hai người quen nhau vào năm năm trước ở Đại học Nam Khai.

Lúc ấy hai nhân vật phong lưu nhất ở Đại học Nam Khai chính là Bạch Phàm khoa thiết kế và Cố Kiều khoa tiếng Trung.

Một người khí chất lãnh khốc, mặt mày tinh xảo, một người lưu manh, ngũ quan tuấn lãng.

Đặc biệt bởi hai người thân là hot boy của khoa nên thậm chí không ngờ còn làm tình địch của nhau, chuyện này càng làm cho giữa hai người có thêm không ít đề tài buồn dưa lê.

Chuyện bắt đầu vào một buổi tối cuối tuần.

Lúc ấy Cố Kiều và một người bạn học đi chơi bóng về, đang định quay về kí túc xá, ai ngờ lại khéo như vậy, gặp được hoa hậu giảng đường đang nói chuyện với Bạch Phàm bên đường.

Vốn Cố Kiều không có cảm giác gì, dù sao hắn cũng không có ý gì với hoa hậu giảng đường cả, nhưng người bạn bên cạnh lại đưa vai huých hắn một cái.

“Cố Kiều, kia không phải là người phụ nữ của mày đấy à? Bị người khác nắm tay trên rồi?”

Lời này làm cho Cố Kiều biến sắc ngay lập tức, hắn là người lòng tự trọng cao, cũng trọng thể diện, tức khắc lửa giận bốc lên ngùn ngụt, cầm quả bóng rổ trong tay lên, hắn ném thật mạnh về phía mặt Bạch Phàm.

Mặt Bạch Phàm xuất hiện một vòng xanh tím ngay nơi mắt.

Cố Kiều đi tới, oai phong lẫm liệt, giày chơi bóng màu trắng đạp lên người Bạch Phàn một cái, vóc dáng một mét chín nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt ngập tràn sự kiêu ngạo bất tuân: “Chán sống rồi phải không, phụ nữ của ông đây cậu cũng dám động tới.”

Bạch Phàn đánh giá hẳn, lùi lại phía sau một bước, ném một chồng sách trên tay xuống bãi cỏ, cậu bề ngoài tinh xảo, động tác giờ tay nhắc chân cũng rất văn nhã, nhưng khi đánh nhau lại thô cuồng mười phần.

Cái chân dài của cậu đá tới, Cố Kiều nhất thời bị cậu đá tới sưng sờ, suýt chút nữa đã ngã xuống dưới đất.

Bạch Phàn giơ ngón giữa ra, cười lạnh một tiếng: “Fuck you.”

Câu này lập tức chọc vào tổ ong vò vẽ, cả hai đánh nhau túi bụi cậu một quyền tôi một cước ngay bên đường.

Các bạn học xung quanh đều không can thiệp được.

Hoa hậu giảng đường khuyên người này rồi lại khuyên người kia, thậm chí còn muốn bước tới can hai người lại, cũng không biết là bị một đám của ai đánh tới, máu mũi chảy thành sông, nước mắt chảy ròng ròng, được đưa vào phòng y tế.

Một trận kia, thực ra hai người cũng không đánh quá lâu, bảo vệ nghe thông báo liền cầm gậy ngăn giữa hai người, đưa vào phòng hiệu trưởng, bị đánh dấu một lỗi nặng.

Đến lúc này, trò khôi hài giữa hai người mới hạ màn.

Nhưng nghiệt duyên của cả hai mới vừa chỉ bắt đầu.

Thân là hai trụ cột chính của câu lạc bộ Tae Kwon Do và câu lạc bộ nhu đạo, hai người bắt đầu dùng danh nghĩ giao lưu, cùng nhau tạo nên một môi trường vườn trường tốt đẹp để luận bàn với nhau.

Khoảng thời gian kia, hai câu lạc bộ khổ không nói nên lời, cả trường cũng bị họ làm cho chướng khí mịt mù.

Vốn mọi người cho rằng cả hai vẫn sẽ cứ đánh nhau mãi như thế cho tới tận lúc tốt nghiệp, ai ngờ hai người không ngờ lại đánh nhau đánh cả lên giường, trở thành một đôi cẩu phu phu.

Chuyện này làm cho sinh viên Đại học Nam Khai đội ơn vô hạn, ngày nào cũng thấp hươu cho họ, cảm ơn hai tên đại ma vương này đã thu thập lẫn nhau.

Khoảng thời gian này, không ai không biết tới đôi nam nam kì lạ kia, không ai không hiểu, thậm chí còn có người cực xem họ có thể ở bên nhau bao lâu.

Tốt nghiệp từ trước tới giờ vẫn luôn là mùa chia tay, Cố Kiều và Bạch Phàn cũng không thể chạy thoát nổi.

Sau khi xác nhận quan hệ một năm, hai người chia tay.

Không ai biết nguyên nhân, chỉ biết khi chia tay, họ hung hăng đánh nhau một trận, sau đó cả hai đều vào bệnh viện.

Sau khi xuất viện, một người ra nước ngoài du học, một người ở lại trong nước.

Không còn gặp lại nhau nữa.

Cố Kiều lấy một điều thuốc từ trong hộp thuốc ra, đưa lên môi, lại dùng bật lửa châm thuốc.

Ngọn lửa đỏ tươi vừa mới sáng lên, thuốc đã bị Bạch Phàn cướp mất, ngậm trong miệng mình.

Cố Kiều nói: “Trên điều thuốc này có dính nước miếng của anh.”

Bạch Phàn thiếu chút nữa đã sặc khói thuốc mà chết.

Trầm mặt hút xong điều thuốc này, Bạch Phàn đưa tay hung hăng ấn thật mạnh đầu thuốc xuống gạt tàn.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Cố Kiều nhìn xung quanh: “Anh đói bụng rồi, gọi vài món ăn trước đã.”

Hắn đưa tay lên gọi phục vụ tới, gọi một đĩa cơm gà sốt cam, lại gọi cho mình một đĩa mì xào thăn bò cay, cuối cùng còn gọi một món điểm tâm ngọt dùng sau khi ăn.

(Gà sốt cam & mì xào thăn bò cay)

Chờ phục vụ đi rồi, Cố Kiều mới nhìn về phía Bạch Phàn: “Khẩu vị không thay đổi chứ?”

Thần sắc Bạch Phàn hơi phức tạp, nhưng vẫn lắc đầu: “Không thay đổi.”

Hồi hai người vừa mới xác nhận quan hệ, rất thích hẹn hò đi ăn ở một nhà hàng phong cách Hong Kong ngoài trường học với nhau, Bạch Phàn thích ăn đồ ngọt, thích nhất là món cơm gà sốt cam này.

Nhớ có một lần khi ăn được một nửa, lại vô cùng xui xẻo nhìn thấy hoa hậu giảng đường kia cũng vào nhà hàng ăn, Cố Kiều liền kéo Bạch Phàn trốn xuống dưới bàn, trong không gian nhỏ hẹp dưới bàn ăn, ngập tràn mùi thanh ngọt của cam.

“Anh vẫn còn nhớ rõ chuyện này cơ à.” Bạch Phàn nhin không được cười rộ lên, ngũ quan hơi lạnh lùng liền trở nên sáng sủa hơn nhiều.

Cố Kiều đáp: “Đương nhiên rồi, sau này anh vừa mới ngửi thấy mùi cam đã muốn làm – em.”

Bạch Phàn:...

Đồ ăn trên bàn.

Không khí nơi này thật là quỷ dị, phục vụ đặt món điểm tâm ngọt cuối cùng xuống, rời đi ngay lập tức.

Cố Kiều hít sâu một hơi.

Trong khoang mũi ngập tràn hương thơm mát của cam.

Hắn nhìn Bạch Phàn, ánh mắt ý vị thâm trường: “Bây giờ cũng vậy.”

Bạch Phàn cười lạnh một tiếng, đang định nói gì đó, Cố Kiều lại nhét đĩa vào trong tay cậu, bĩu môi: “Đút anh.”

“... Cái gì?”

Cố Kiều chỉ vào miệng mình: “Đút anh ăn đi.”

Bạch Phàn nén giận: “Anh lặp lại lần nữa thử xem.”

“Đút anh đút anh đút anh đút anh đút anh đút anh đút anh đút anh đút anh...”

Bạch Phàn quả thực rất muốn dùng đĩa trong tay chọc thủng đầu Cố Kiều.

Cố Kiều nói: “Vợ đút cho chồng không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Bạch Phàn âm dương quái khí: “Tôi đánh anh liệt nửa người trước, sau đó đút cho anh ăn, anh thấy thế nào?”

Cố Kiều chỉ chỉ di động: “Ghi âm.”

Bạch Phàn lập tức đút một đĩa mì vào trong miệng hắn, cười âm trầm, “Ăn ngon không, hả, chồng!”

Cố Kiều đáp: “Anh không ăn cái này, anh muốn ăn món của em cơ.”

Bạch Phàn ngạc nhiên: “Không phải anh không ăn đồ ngọt sao?”

Cố Kiều nói: “Anh dù sao cũng phải ăn món đó – em tự tìm một cái cơ đi.”

Bạch Phàn trầm mặc buông dao đĩa trong tay mình xuống, nhìn Cố Kiều: “Anh đang nói đùa phải không?”

Cố Kiều nói: “Cứ xem xét kĩ đi, có hứng thú quay lại ăn cỗ cũ với anh không?”

Bạch Phàn thông thả ung dung: “Tôi cảm thấy tôi hẳn được coi là ngựa tốt.”

Cố Kiều mặt dày vô sỉ: “Nhưng cọng cỏ anh đây cũng không kém mà, không tìm được cọng thứ hai nào khác đâu.”

Bạch Phàn căn bản ba năm rồi cũng không quên được Cố Kiều, đừng thấy cậu vóc dáng cao to, bề ngoài đẹp mắt mà nhầm, trên thực tế cậu là người ngây thơ không chịu nổi.

Mối tình đầu của cậu, nụ hôn đầu tiên của cậu, đêm – đầu tiên của cậu, phàm là lần đầu tiên, tất cả đều cho Cố Kiều hết.

Người này như một vết sẹo dưới đáy lòng cậu, không thể nào xóa nhòa nổi.

Bạch Phàn nói: “VẬY...”

Cậu vừa mới mở miệng, Cố Kiều đã thuận thế leo lên: “Đừng vậy việc gì cả, ngay bây giờ luôn đi.”

Bạch Phàn còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, Cố Kiều đã rướn người sang từ bên kia bàn ăn, ngón tay rắn chắc hữu lực giữ chặt gáy cậu, không cho phép cậu từ chối.

Ngay sau đó, một nụ hôn thô bạo rơi xuống.

5.

Hai người vứt bỏ một bàn thức ăn ngon, lên xe lái về nhà Cố Kiều.

Bạch Phàn vừa mới về nước, chưa kịp thu dọn đồ đạc, nhà chỉ có bốn bức tường, có thể nói là ngay cả một cái giường cũng không có.

Nhưng Cố Kiều thì lại khác, hắn đã làm việc ở thành phố này ba năm rồi, hơn nữa khoảng thời gian trước cũng đã bỏ tiền ra mua nhà.

Coi như là cũng đã có một ngôi nhà nhỏ cho riêng mình trong thành phố này.

Hai người vừa mới vào nhà, Cố Kiều đã “rầm” một tiếng đóng sập cửa lại, Bạch Phàn bị hắn đặt trên cửa, toàn thân bị Cố Kiều giam trong lòng.

Cố Kiều cúi đầu, ngậm môi Bạch Phàn, gặm cắn thô bạo.

Môi Bạch Phàn đã bị hắn gặm ra máu ướm át, hai người chỉ cảm thấy không khí bốn phía ấm lên, dưỡng khí hô hấp trở nên sền sệt, Bạch Phàn rất nhanh đã không thể thở nổi, chỉ có thể há miệng dán lên môi Cố Kiều giành lại dưỡng khí từ khoang miệng hắn.

Rất mau, Cố Kiều đã hôn Bạch Phàn tới váng đầu hoa mắt, hắn ngang ngược cởi áo sơ mi trên người Bạch Phàn, lộ ra làn da – trắng mịn – như ngọc.

Cơ thể cậu rắn chắc có lực, bởi nguyên nhân tập võ lâu ngày nên cơ bắp trên người rất đẹp, đường cong lưu sướng, ngập tràn sức sống.

Cố Kiều chen người vào giữa hai chân Bạch Phàn, áo sơ mi trên người đối phương đã bị hắn kéo hẳn xuống.

Đang lúc hắn chuẩn bị tiến thêm một bước nữa, bỗng lại cảm thấy ngực đau đớn, thiếu chút nữa đã không thể thở nổi, chỉ có thể bị buộc phải buông Bạch Phàn ra, lùi lại phía sau một bước.

Bạch Phàn vẫn còn thở phì phò, môi đỏ thắm, sáng ánh nước, nhưng trong mắt đã ngập tràn khiêu khích.

Cố Kiều xoa xoa ngực, ánh mắt có phần bất đắc dĩ: “Lại nữa à?”

“Nói nhảm ít thôi.” Bạch Phàn đã thủ sẵn tư thế, “Đánh một trận rồi mới lên giường!”

Cố Kiều hỏi: “Quy tắc cũ?”

“Quy tắc cũ.”

Bạch Phàn vừa dứt lời, Cố Kiều đã quét chân một cái bước tới.

Hai người tức khắc lẫn thành một cục, lẫn lộn trái phải trong phòng ngủ nhỏ hẹp.

Phòng ngủ thính thoảng lại vang lên vài tiếng kêu rên, cuối cùng chỉ nghe thấy “bịch” một tiếng, Bạch Phàn ngã mạnh xuống giường, đôi tay bị Cố Kiều bắt chéo ra sau lưng, không thể động đậy nổi.

Cố Kiều cười trên người cậu, khom lưng cắn tai cậu: “Sao nào, có cho thao không?”

Bạch Phàn quay mặt hôn hân.

Ba năm trước.

Cố Kiều và Bạch Phàn xác định quan hệ thế nào, người ngoài không biết, chỉ có hai người họ là rõ.

Thực ra lúc ấy, quan hệ tình địch mọi người đồn thổi, cũng không phải là thật.

Hoa hậu giảng đường đúng là đã từng làm trò tỏ tình với Cố Kiều trước mặt mọi người, nhưng cũng qua lại gần gũi với Bạch Phàn.

Lúc ấy Cố Kiều tuy rằng không có hứng thú với hoa hậu giảng đường nhưng được một đại mỹ nữ, còn là nhân vật cấp bậc hoa hậu giảng đường theo đuổi, có nói thế nào, cũng là cực kì thỏa mãn tâm tình hư vinh nên cũng không từ chối thẳng thừng.

Bạch Phàn thỉnh thoảng ngẫu nhiên cũng gặp hoa hậu giảng đường vài lần, tuy không hề có quan hệ thực chất gì nhưng hiển nhiên mọi người đều thích thêm mắm dặm muối, bịa đặt câu chuyện.

Dần dần, dưới tình huống cả hai đều không biết, quan hệ tình địch cứ vậy bị mọi người cho là thật.

Quan hệ này chuyển biến, là do một lần hiểu lầm.

Hôm đó hoa hậu giảng đường tìm tới Cố Kiều, mong rằng hân đờng đánh nhau với người khác vì cô nữa.

Cố Kiều lúc ấy thiếu chút nữa đã giơ ngón giữa lên với hoa hậu giảng đường, hân đã vớt chuyện này ra sau đầu từ lâu rồi.

Nhưng không hiểu sao, Bạch Phàn đi ngang qua lại trùng hợp nhìn thấy một màn này, Cố Kiều còn chưa kịp phản ứng lại, Bạch Phàn đã xông lên ấn hân xuống đất hôn.

Lúc ấy Cố Kiều sợ ngây người.

Đầu óc lộn xộn, không kịp nghĩ gì cả, nắm tay đã vung lên theo thói quen.

Hai người hung hăng đánh nhau một trận trong khu dạy học.

Một trận này, không ai hạ thủ lưu tình, cuối cùng cả hai đều mặt mũi bầm dập vào phòng y tế.

Lại hôn nhau.

Quan hệ bất tri bất giác cứ thế được xác lập.

Nhưng cả hai đều tâm cao khí ngạo không ai chịu ở dưới, vậy thì tiếp tục đánh, ai thắng thì được ở trên.

Cố Kiều hôm đó dùng sức bú mẹ, ấn cứng Bạch Phàn nằm trên giường không động đậy nổi, thao tới là sáng khoái.

Lần thứ hai lên giường, cả hai lại thêm một trận đánh nữa.

Nói cũng lạ, ngày thường cả hai đánh nhau, phần thắng của hai bên là năm năm, nhưng vừa đến thời điểm mấu chốt xác định vị trí công thụ thì Cố Kiều lại thắng lợi trăm phần trăm.

Cố Kiều lúc ấy đã đoán, Bạch Phàn chắc chắn đã nhường mình.

Bạch Phàn từ trước tới nay vẫn luôn như vậy, gan lớn, ngạo khí, nhưng da mặt lại mỏng, nội tâm dịu dàng cực kì.

Cậu thích Cố Kiều, cái gì cũng có thể cho hân hết, không giữ lại một thứ gì cho mình cả.

Lần này ôn lại chuyện cũ, hai người ôm nhau, tựa như quay về ba năm trước, đều vô cùng quen thuộc cơ thể của nhau.

Cả hai đại chiến ba trăm hiệp, tận đến lúc ngón tay ngón chân cũng đều mệt tới mức không muốn động đậy nữa mới nằm nghỉ trên giường.

Cố Kiều nhìn Bạch Phàn dựa lại gần mình nhắm nghiền mắt, bộ dáng mơ màng sắp ngủ, không khỏi lại thật gần, hôn lên môi cậu một cái.

Lông mi Bạch Phàn hơi giật giật, tai hơi đỏ lên.

Cố Kiều ôm cậu, sờ soạng tìm một điều thuốc trên tủ đầu giường ngậm vào miệng, ngón tay thì lướt trên da thịt tinh tế của Bạch Phàn.

Hắn không nhịn được phải cảm thán: “Vẫn là thao – em sáng khoái.”

Lời này vừa cất lên, Cố Kiều cảm thấy cơ thể của người trong lòng cứng đờ lại ngay tức khắc.

Trong lòng hắn thầm kêu một tiếng thôi xong, Bạch Phàn đã giơ nắm tay vung về phía này, ngay giữa cảm hắn.

“Anh con mẹ nó đồ khốn nạn!”

Bạch Phàn đỏ bừng mắt, xốc chần lên, mặc kệ cơ thể vẫn còn đang – trần – truồng – của mình, cúi phải vừa nhấc lên, đã đá về phía Cố Kiều.

“Ông đây bị anh đá còn thủ thân như ngọc vì anh ba năm, anh đồ khốn này có phải đã thay mấy trăm người yêu cũ rồi không!”

Cố Kiều tự biết đuối lý, bị cậu đánh cho nhe răng trợn mắt, cũng không rảnh tay kịp xoa chỗ đau trên người, mắt thấy Bạch Phàn rơm rớm nước mắt, hắn vội đưa tay ra bắt lấy mắt cá chân của đối phương: “Phàn Phàn, em nghe anh nói trước đã.”

“Nói cái cc nhà anh!” Bạch Phàn lại giơ một chân lên, đập cho Cố Kiều ngã nhào.

Bạch Phàn càng nghĩ càng thấy giận, càng nghĩ càng tủi thân.

Cậu cảm thấy lúc trước mình bị người ta đá, giờ còn mỗi mắt chờ mong – bị – thao, ngàn dặm đưa cúc – hoa, đúng là ti tiện không chịu nổi.

Nhìn Cố Kiều, Bạch Phàn cảm thấy cơn lửa giận lại bùng lên.

Cậu vội đứng lên, không màng cúc – hoa của mình vẫn còn nóng rát đau đớn, định trông tạm cái quần – sịp lên người rồi khom lưng cầm quần áo của mình lên chuẩn bị mặc rồi chạy lấy người.

Cố Kiều sao có thể để cậu đi, lập tức phi thân bám dính trên người cậu, làm Bạch Phàn bị ngã gục xuống đất.

Bạch Phàn giận dữ, nhấc chân lên đá, lại bịch bịch đánh nhau lẫn lộn thành một cục với Cố Kiều.

Cố Kiều mới đầu còn đỡ vài cái, nhưng thế công của Bạch Phàn vừa mạnh lại hung, hắn bị đánh trúng mấy quyền, liền ngao ngao kêu đau.

Cố Kiều cuối cùng cũng bị lửa giận của đối phương lây sang, hắn cứng đầu cứng cổ, bắt đầu không thèm quan tâm tới bất kì chuyện gì nữa, đánh trả lại.

Nhưng hai người vừa nãy còn đang ôm nhau tình chàng ý thiếp, vừa mới nóng bỏng xong, lúc này chỉ một lời không hợp đã đánh nhau, đều chưa kịp mặc quần áo.

Chỉ thấy trong phòng ngủ song điều tề phi*, hiện trường thật là hùng vĩ.

(* song điều tề phi: hai con chim cùng bay, trong trường hợp này là chỉ 2 bạn vẫn còn thả rộng trym đánh nhau =))

3. Chương 3

6.

Một trận này, hai người đánh tới đất trời u ám, nhật nguyệt vô quang.

Cùng nhau vào viện.

Khi Tiểu Trương tới trông Cố Kiều, hắn đang nằm rên rỉ trên giường.

“Anh Kiều.”

Cố Kiều nhồm dẫy từ trên giường.

Khóe mắt hắn sưng to, miệng cũng bị rách, trên đầu còn quấn một lớp băng gạc, vẫn có thể thấy được màu thuốc i-ốt mờ mờ.

Tiểu Trương vừa vào đã thấy bộ dạng này của Cố Kiều, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng vào.

Cậu ta thả hộp cơm trong tay xuống, nhìn cái mặt như đầu heo của Cố Kiều, tấm tắc lấy làm lạ.

“Anh Kiều, ngày thường trông anh rất giống một người văn nhã, không ngờ lại biết đánh nhau cơ đấy.”

Cố Kiều tức giận: “Tôi không chỉ biết đánh nhau, hồi đại học tôi còn xếp hạng... á quân trong cuộc thi luận võ đấy.”

“Đúng rồi anh Kiều.” Tiểu Trương lấy đồ trong túi ra đưa cho Cố Kiều, thấp giọng nói, “Nói cũng thật là kì quái, Bạch tổng giám của bộ phận quảng cáo nghe nói cũng vào viện vì đánh nhau đấy.”

Cố Kiều hừ một tiếng trong lòng.

“Em vừa mới đi thăm, hình như còn phải cố định xương cổ lại cơ, thoát nhìn còn thảm hơn cả anh.”

Cố Kiều không khỏi “Hả?” một tiếng.

Hình như lúc ấy hắn cũng đầu xuống tay nặng tới mức ấy.

Người văn nhã khi luận võ đều như thế, phải chú ý tới nơi đánh, tuy rằng thoát nhìn cứ tưởng rằng đâm nào cũng vào thịt, nhưng thật ra vẫn luôn tránh khỏi chỗ quan trọng, nơi yếu ớt như xương cổ này, Cố Kiều chắc chắn sẽ không ra tay tàn nhẫn tấn công.

Vừa dỗ vừa khuyên Tiểu Trương về xong Cố Kiều liền xỏ dép lê đi tới phòng bệnh của Bạch Phàn.

Bạch Phàn là người có tiền, ở phòng bệnh VIP, Cố Kiều tự biết vết thương của mình không nghiêm trọng, nên chỉ ở phòng bệnh bình thường.

Thực ra hần cảm thấy bản thân tuy trông rất thảm nhưng không có chuyện lớn gì cả, nhưng để đề phòng, hần vẫn để bác sĩ chụp phim, xem xem có bị chấn động não các thứ hay không, nếu không sao, chiều nay có thể xuất viện luôn.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Cố Kiều liếc mắt một cái đã thấy Bạch Phàn đang ngồi thẳng trên giường bệnh, trên cổ là một thiết bị cố định, không thể động dậy nổi.

Cố Kiều ho khan một tiếng, giơ tay đóng cửa phòng lại.

“Phàn Phàn.” Cố Kiều lại gần, muốn hôn một cái lên mặt Bạch Phàn, chỉ là khuôn mặt đối phương đã sưng phù lên như đầu heo, Cố Kiều thật sự không thể nào hạ khẩu nổi.

Hần chặc một tiếng, làm bộ làm tịch nói: “Ai đánh, ai đã đánh cho khuôn mặt đẹp trai của vợ anh thành đầu heo thế này, nói đi, anh đi báo thù cho em.”

Bạch Phàn rất khó chịu: “Cút.”

Cố Kiều hỏi: “Sao cổ em lại thành ra thế này?”

Bạch Phàn: “... Tôi qua tôi bị sái cổ.”

Cố Kiều:...

Cố Kiều cười âm lên.

Bạch Phàn bị hần cười tới đỏ cả tai, tức muốn học máu, cầm gối lên đập vào người hần, “Cút cút cút mau, đồ cặn bã! Anh con mẹ nó cút đi ngay cho ông!”

Cố Kiều vội vàng kêu “Ai da ai da”, che vai lại giả vờ bị đau.

Biết rõ đối phương chỉ đang giả vờ nhưng Bạch Phàn vẫn không nhịn được mà mắc mưu, lột đồ Cố Kiều ra kiểm tra vai hần.

Cố Kiều vội ôm lấy cậu: “Rõ ràng biết xong chuyện sẽ đau lòng, vậy mà còn xuống tay nặng tới mức ấy.”

Bạch Phàn tròng hần: “Không phải anh cũng vậy hay sao.”

Hai tên đầu heo mắt to tròng mắt nhỏ.

Lại cười phụt một tiếng.

Cổ Kiều nói: “Chỉ có một mình em thôi.”

Bạch Phàn hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Cổ Kiều ho khan một tiếng, ngượng ngừng xoắn xuýt: “Em chính là người yêu cũ cuối cùng của anh.”

Bạch Phàn cười lạnh: “Tôi mà tin anh mới là quỷ, đàn ông đều là mấy thằng móng heo cả.”

Cổ Kiều lập tức kéo tay Bạch Phàn ấn lên đũng quần mình: “Chẳng lẽ hôm qua em không cảm nhận được một lần nộ lương thực anh tích góp đã ba năm nhiệt liệt tới mức nào sao?”

Bạch Phàn lại đỏ mặt một chút.

Cậu rút tay lại như bị bỏng, lại ra vẻ không có chuyện gì mà nói: “Liên quan cái lông gì tới tôi chứ, cứ như bây giờ là được rồi, có nhu cầu thì chơi một trận, giữ quan hệ làm bạn giường cũng không tệ.”

Thực ra sau khi đánh một trận với Cổ Kiều xong, lửa giận của cậu cũng đã tiêu hết rồi.

Cổ Kiều cũng không giận, lập tức ấn Bạch Phàn xuống giường, cười lên: “Bây giờ anh có nhu cầu bức thiết, muốn chơi một trận với em ngay.”

Bạch Phàn không thể nào tưởng tượng nổi: “... Anh con mẹ nó bị tình trùng thượng não à, mau đi tìm WC tự mình giải quyết đi.”

Nói xong, Bạch Phàn thế mà lại giạng hai chân ra, ý bảo Cổ Kiều cởi quần ra cho mình.

Cổ Kiều: “... Em thực sự coi anh là cầm thú đấy à.”

Bạch Phàn đáp: “Không phải anh đã tích góp tận ba năm rồi sao, tôi sợ anh bị ghen tới hỏng thôi.”

Cổ Kiều: “... Cổ còn không xoay nổi, thao cái gì mà thao, chờ cổ em bình thường lại rồi lại nói.”

Cố Kiều xoay người xuống giường, ngồi lên ghế sofa bên cạnh.

Hắn sờ túi quần nửa ngày, không tìm được bao thuốc lá, mới muộn màng nhớ ra mình đang mặc quần áo bệnh nhân trên người, đương nhiên cũng không thể có thuốc lá trong túi được.

“Trong ngăn kéo có.” Vừa thấy Cố Kiều sờ túi quần là Bạch Phàn đã hiểu hắn muốn lấy gì ngay.

Cố Kiều nhìn cậu cười, mở ngăn kéo ra lấy điếu thuốc lá ra châm.

Hắn rít vài hơi, nhìn dáng vẻ như có tâm sự.

Bạch Phàn ngược mắt lên nhìn hắn một cái: “Anh hối hận vì đã quay đầu ăn cỏ cũ rồi?”

Cố Kiều lắc đầu.

Bạch Phàn nói: “Anh nếu dám hối hận, chiều nay cũng đừng nghĩ tới chuyện xuất viện.”

Cố Kiều bật cười.

Cố Kiều đáp: “Năm đó không phải là em muốn ra nước ngoài sao.”

Bạch Phàn sững sốt, không hiểu vì sao đột nhiên Cố Kiều lại nhắc tới chuyện cũ này.

Cố Kiều hiểu rõ trong lòng Bạch Phàn đang nghĩ gì, hắn đưa tay dập mẩu thuốc lá, quay đầu lại: “Lí do chia tay, không phải em vẫn luôn muốn biết sao.”

“Rất mất mặt, lí do cũng thật sự rất ấu trĩ.”

“Anh nghe thấy em nói chuyện với bố mẹ, nói tốt nghiệp xong sẽ sang nước ngoài du học.”

Cố Kiều lại nói: “Anh sợ bị em đá, liền quyết định đá em trước.”

Bạch Phàn: “... Chỉ vậy thôi hả?”

Cố Kiều: “Chỉ vậy thôi.”

Bạch Phàn: “...”

7.

Bạch Phàn nhìn Cố Kiều.

“Tôi đã khóc cầu xin anh.”

“Rất thảm, suýt chút nữa anh đã đổi ý.”

“Tôi đã nói tôi sẽ không ra nước ngoài.”

“Không sai, suýt chút nữa anh đã đổi ý.”

“Tôi còn giữ rất nhiều thứ của anh.”

“Rất chân thành, suýt chút nữa anh đã đổi ý.”

Bạch Phàn tức điên người: “Vậy mà cuối cùng anh con mẹ nó lại không đổi ý.”

Cố Kiều chép miệng: “Đây còn không phải là muốn giữ thể diện hay sao, một trái tim thiếu nam yếu ớt đầy tự trọng cần được bảo vệ một chút.”

Bạch Phàn gơ ngón giữa lên với hắn.

“Bảo vệ cái cc nhà anh ấy.”

Cố Kiều khiêm tốn nghe chỉ bảo: “Ngài mắng chỉ phải ạ.”

Bạch Phàn vẫn rất giận, cổ bị cố định lại rồi vẫn muốn liều mạng với Cố Kiều.

Cố Kiều đưa một tay ra ôm lấy cậu: “Bớt giận bớt giận, không phải anh cũng đã biết sai rồi hay sao.”

Bạch Phàn hừ lạnh một tiếng.

Cố Kiều nói tiếp: “Em yêu anh yêu đến điên cuồng, như si như say, còn thủ thân như ngọc vì anh ba năm, sao có thể đá anh được chứ.”

Lửa giận của Bạch Phàn lại bùng lên.

Tuy đây là sự thật nhưng lời nói từ trong miệng Cố Kiều ra lại như có ý được tiện nghi lại còn khoe khoang vậy.

Cố Kiều nói: “Sao em lại hay giận thế chứ.”

Bạch Phàn nói: “Cho tôi làm anh một lần đi.”

Cố Kiều thủ thế: “Vậy chúng ta vẫn nên đánh nhau một trận trước đã.”

Bạch Phàn tức giận: “Cút đi.”

Bạch Phàn cũng là thực sự tức giận.

Cậu thân là tổng giám của bộ phận quảng cáo, trước mặt người ngoài không nói không cười, khóc suốt cuồn bá duệ, nhưng vừa mới tới trước mặt Cố Kiều lại như bị mất lí trí vậy.

Luôn chỉ dăm ba câu đã bị đối phương chọc tức tới giậm chân.

Vẫn giống như cậu nhóc thích giả vờ ngẫu lòi ba năm trước.

Trong ngoài đều in hằn ấn ký của Cố Kiều.

Cố Kiều nhìn Bạch Phàn, ánh mắt cực kì chân thành.

Hắn cũng cảm thấy đúng là trước đây mình niên thiếu khinh cuồng, đã làm tổn thương Bạch Phàn, cũng đã làm tổn thương chính bản thân mình.

Ba năm này, Bạch Phàn vẫn ngày đêm nhớ về hắn.

Hắn cũng có khác gì cậu đâu chứ.

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi, Bạch Phàn.”

Bạch Phàn đáp: “Em cảm thấy bây giờ nếu đồng ý, thì tiện nghi cho anh quá rồi. Em muốn rụt rè thêm một thời gian nữa.”

Cố Kiều trợn mắt trắng: “Thôi đi, kịch bản rụt rè kia không hợp với em đâu, em vẫn nên làm một trận trên giường với anh thì mới đúng.”

Bạch Phàn mỉm cười: “VẬY anh cút đi.”

Cố Kiều ho khan một tiếng: “Gì nhỉ, mấy ngày nữa có buổi về thăm trường.”

“Chuyện này có liên quan gì tới em đâu chứ.”

“Anh đã độc thân ba năm rồi, năm nào cũng bị cười nhạo cả.”

Bạch Phàn đáp: “Đúng là hả lòng hả dạ, đồ cặn bã nhà anh.”

“Năm nay đi cùng anh đi.”

“Không đi.”

“Em không cảm thấy trọng chấn tên tuổi cặp đôi bá đạo Nam Khai năm đó của hai chúng ta rất thú vị sao?”

“Đúng là khá thú vị.”

Bạch Phàn và hấn đan mười ngón tay vào nhau.

“VẬY lại làm cầu phu một lần nữa đi.” **OoO Hoàn OoO**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-va-ban-trai-cu-coi-ao-ngu>